

Julebudet til dem, der bygge

DDS nr. 107

J. P. E. Hartmann 1896

Sats: Axel Madsen 31/8 1993

S
S

1. Ju - le - bu - det til dem, — der byg - ge her — i mør - ket og dø - dens skyg - ge,

A

det er det lys, — som, al - drig slukt, ja - ger det sti - gen - de mulm på flugt,

åb - ner ud - sig - ten fra det la - ve, trø - ster mil - de - lig mel - lem

gra - - - ve.

2. Julebudet i vinterens vånde,
det er Gud Faders varme ånde,
menneskefaldet til frelse vendt,
menneskets adel på ny erkendt,
hjertets ret til at kæmpe og vinde
evig fastslået trods hver en fjende.

3. Julebud under storm og torden
melder og giver fred på jorden,
fred til at stride vor strid med mod,
fred til at vente på enden god,
højt under nedbør og dybt i sorgen,
fred for både i går og i morgen.

4. Julebudet til dem, der græde,
det er vældet til evig glæde.
Glæd dig da kun, du menneskesjæl,
stinger end ormen endnu din hæl.*
Favn kun trøstigt, hvad Gud har givet,
løft dit hoved, og tak for livet!

* 1 Mos. 3,15

J. Chr. Hostrup 1881